

Alijine sarajevske minijature (1)

Iz knjige „Sarajevski nekrologij“ Alije Nametka

Sin rahmetli Alije Nametka, uvaženi prof.dr. Fehim Nametak mi je prije par godina dao dopuštenje da mogu na „Bošnjačkom oku“ objaviti Alijine prekrasne priče. Prije desetak dana mi je dao i dopuštenje da mogu, po vlastitom izboru, objaviti dijelove iz Alijine knjige „Sarajevski nekrologij“. Izražavam i na ovom mjestu zahvalnost poštovanom kolegi Fehimu što mi je omogućio pozabaviti ovom veoma interesantnom knjigom u kojoj su navedene veoma koloritne i nadasve duhovite sličice o poznatim Sarajlijama – čaršinjama ili jerlijama. Rahmetli Alija je knjigu pisao polahko, baš na tenane, te „izvezo“ unikatnu zbirku zapisa o mrtvim ljudima - zapisa koji se ne mogu naći u njihovim, manje ili više, sjajnim biografijama. Tu se pokazao kao velemaistor minijaturnih detalja različitih portreta, pa čak bi se moglo kazati i karikatura, u nekim slučajevima. Međutim, ni u jednoj njegovoj riječi nema mržnje, zlobe, zehre arogancije ili, ne daj bože, bilo kakvog znaka nepoštivanja mrtvih o kojim piše. Alija Nametak je ustvari samo oslikao ono što smo i predpostavljali, a to je da su i takozvani veliki ljudi jedne čaršije kakva je sarajevska, pa i sve druge čaršije svijeta, ipak malehni, s manama i sasvim obični, pa ponekad i smiješno nezgrapni u nekim događanjima i situacijama. Posebni specifikum ove knjige, pune na vrijeme zabilježenog nezaborava, je to što je autor odredio da se knjiga objavi kada i on preseli na Ahiret. Dakle, autor „Nekrologija“ nije bio među živima kad je knjiga ugledala svjetlo dana; svi portreti likova u knjizi su rahmetlije, pa zato ovoj „sarajevskoj galeriji minijatura“ zaista i priliči njen unikatni naslov - „Sarajevski nekrologij“.

19.1.1961.

O hadži Sulejman-agi Muhasiloviću

Jučer je umro Hadži Sulejman-aga Muhasilović. Zvali su ga „uglednim građaninom“, čini mi se, zato što je sam o sebi tako rekao nekada za vrijeme Jeftića režima ili kad je Spaho došao na vladu (1935). Bio je prijatelj i istomišljenik Spahin, a uz Uzeir-agu Hadžihasanovića i Hasan-agu

Nezirhodžića bio je jedan od vođa sarajevske čaršije. Do posljednjih dana Hamdijina života (Hamdija Kreševljaković, NF) dolazio mu je i bezbrižnim razgovorom ga razveseljavao i nekad nasmijao do suza.

Kad se htjela rušiti Havadže Kemaludinova džamija u Sarajevu (namjesto koje je izgrađen vakufski neboder – koji opet nije vakufski) Muhasilović je bio među potpisnicima peticije na reis-ul-ulemu Fehima Spahu, da se ostavi ovaj vjerski spomenik iz XVI stoljeća. Iako je akcija za očuvanje džamije potekla od političkih protivnika Mehmeda Spahe, poneki tobožnji pristaša Spahin je također potpisao peticiju. Kad je netko rekao Uzeir-agi Hadžihasanoviću da je i njegov prijatelj Muhasilović potpisao peticiju, Uzeir-aga kao s nokta odgovori: „Da je džamija pokrivena bakrom, ne bi je on potpisao, a pošto je pokrivena ćeromitom može po njemu ostati da se ne ruši...“ (Aludirao je na to da je Muhasilović bio trgovac starim gvožđem i drugim metalima, pa bi kupovao bakar, makar bio i sa džamije.)

Sutradan na dženazi Muhasilovića, pričao mi je Hafiz Mahmud Traljić da je 1941. u aprilu Hadžij a Muhasilović držao tri dana zatvorenu radnju, da tkogod od njegovih radnika ne bi kupio bakar koji su skidali sankiloti sa novog jevrejskog hrama, kad su ušli u Sarajevo Nijemci, a hram je bio oštećen od bombardiranja, a još više od rulje koja ga je pljačkala. Rekao je tom prilikom: „Svašta može stati pod moju kapu, ali ovo je baš previše.“ (Iako sarajevski trgovci muslimani nisu voljeli Židove, ne znam ni jednog od starijih trgovaca od ugleda da bi odobravao pljačku židovskih radnji i dućana.)

(pripremio Nadan Filipović){jcomments on}